

A
MEGSZÁLLÓ

A Mises fivérek

T. L.
SWAN

PASSION
VALOGATÁS

A bestsellerszerző T. L. Swan A Miles fivérek-sorozatának újabb forró részében a férfi szexi, gazdag, és a nő legnagyobb ellensége.

Sosem volt még ilyen jó érzés utálni valakit.
Tristan Milesszal akkor találkoztam először, amikor fel akarta vásárolni a néhai férjem cégét.
Áradt belőle az erő, arrogáns volt, és már-már idegesítően gyönyörű – minden porcikámmal gyűlöltem.
Az évszázad csodájaként három nappal később megkeresett telefonon, és randira hívott. Inkább a halál, mint hogy egy ilyen férfival randizzak – bár el kell ismernem, hogy jól esett az egómnak.

Az év fénypontja volt, hogy elutasítottam.

*

Hat hónappal később meghívott vendégként előadott egy franciaországi konferencián, amelyen én is részt vettem. Továbbra is dühített a túlzott magabiztossága, de ezúttal meglepően vonzónak és szellemesnek találtam.

Amikor rám nézett, a torkomban dobogott a szívem.

Nem, nem szabad!

Ez az ember egy nőcsábász dögös öltönyben, én pedig egy özvegy vagyok, akinek van három nehezen kezelhető fia.

Csak legyen vége ennek a konferenciának!

Mert mindenki tudja: Tristan Miles mindig megkapja, amit akar – és most engem akar.

T. L. SWAN

„Mindig is írni akartam, de az élet eddig az utamba állt. Mindig túl elfoglalt voltam, túl fáradt, túl bizonytalan a tehetségemben. Aztán végre felébredtem és belevágtam, és örökké hálás leszek, hogy megtettem. Most már az írás rabja vagyok, és imádom. Mindig öröm életre kelteni a fejemben születő szexi történeteket a gyönyörű karaktereimmel.

Célom, hogy gyengéd, füledt, romantikus szerelmi történeteket írjak. Olyanokat melyek sokáig az olvasóval maradnak, miután becsukja a könyvet.”

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.tlswanauthor.com

www.facebook.hu/PassionValogatás

www.facebook.hu/DreamKönyvek

„Megnevettetett, megríkatott, és olykor zavarba hozott, egyszóval mindenfélét éreztem. Ez pedig egyértelműen azt jelenti, hogy jó könyv. Ha olyan regényt szeretnél, ami beszippant, és nem tudod letenni, akkor megtaláltad! Itt semmi sem a megszokott.”

AMAZON

„A szituáció alapján ez egy klasszikus szerelmi sztori is lehetett volna, mégis sokkal több lett: egyszerűen fenomenális! Csodálom a szerzőt: olyan mélyre merül el a két főszereplő történetében, hogy igazából beleszerettem mindkettőbe. Egy összefoglaló sem tudja visszaadni, hogy milyen ZSENIÁLIS ez a könyv!

SHE READS ROMANCE BOOKS

„IMÁDOM a szerzőt, még soha nem olvastam ebben a műfajban olyat, ami ennyire vicces lett volna. Egy egyedülálló anyáról szóló, gyötrődő romantikus regényre számítottam... de nem ez volt, – hanem imádnivaló, vicces és édes.”

THE BOOK REFUGEE

„Képtelenség letenni, érzelmes, füledt és romantikus... tökéletes könyv!”

GOODREADS

T. L. SWAN

A
MEGSZÁLLÓ

A Miles fivérek

— részlet —

1. fejezet

Megcsörren a telefon az asztalomon.

– Halló! – szólok bele a kagylóba.

– Szia, Tristan Miles keres a kettesen – feleli Marley.

– Mondd meg neki, hogy el vagyok foglalva.

– Claire! – Egy kis szünetet tart. – A héten már harmadszorra keres.

– Na és?

– Hamarosan abba fogja hagyni.

– És ezzel mit akarsz mondani? – kérdezem.

– Azt, hogy a héten túlléptük a hitelkeretünket, hogy kifizessük a dolgozóinkat. És Claire, tudom, hogy nem akarsz bevallani, de bajban vagyunk. Meg kellene hallgatnod!

Kifújom a levegőt, és végighúzom a tenyeremet az arcomon. Tudom, hogy igaza van: a cégünk, az Anderson Media, nagyon nehéz helyzetben van. A korábbi hatszáz fő helyett már csak háromszázan dolgoznak nálunk. A Miles Media és az összes többi versenytársunk hónapok óta éhes farkasként kerülget bennünket, a megfelelő pillanatot várva, hogy végezhesen velünk. Tristan Miles az akvizíciós igazgató, a világ összes, nehéz helyzetben lévő vállalatának ősellensége. Olyan akár egy pióca: akkor vásárolja fel a vállalatokat, amikor a legnehezebb helyzetben vannak, szétszedi, majd a tengernyi pénzével sikeressé teszi őket. Ő a legnagyobb kígyó a veremben. Fürkészi a gyengeségeket, és ezért a privilégiumért évente többmillió dollárt kap. Gazdag, elkényeztetett személtáda, akiről azt beszélik, hogy intelligens, kőkemény és gátlástalan.

Mindent megtestesít, amit csak gyűlölök az üzleti világban.

– Csak hallgass meg, mit akar mondani, ez minden. Nem tudhatod, mit akar ajánlani – könyörög Marley.

– Jaj, ne már! – horkanok fel. – Mindketten tudjuk, mit akar.

– Claire, kérlek! Elvesztheted az otthonodat. Ezt nem hagyom!
Elönt a bánat: gyűlölöm, hogy ilyen helyzetbe kerültem.
– Rendben, meghallgatom. De csak ennyi – engedek végül. –
Ütemezz be valamikorra egy megbeszélést.
– Oké, remek!
– Azért ne legyél annyira boldog. – Gúnyosan elvigyorodok. –
Csak azért csinálom, hogy befogjam a szádat.
– Rendben, mostantól fogva hivatalosan be van fogva a szám.
Isten bizony!
– Bárcsak úgy lenne! – Elmosolyodok. – Velem jössz majd?
– Hát persze. És ennek a divatmajomnak feldugjuk a csekk-
füzetét.
Kuncogni kezdek az ötlet hallatán. – Oké, megegyeztünk!
Leteszem, és visszatérek a jelentéshez. Bárcsak már péntek len-
ne, akkor legalább néhány napig nem kellene aggódnom az An-
derson Media és a számlák miatt.
Csak négy nap van hátra.

Eljön a csütörtök reggel: Marley-val száguldunk a megbeszélés-
sünkre. – Miért megint itt találkozunk? – kérdezem.

– Semleges helyet akart. A Bryant Park Grillben foglalt asztalt.
– Ez furcsa, hiszen nem randizunk – füstölögök.
– Valószínűleg ez is a nagy terve része. – Felemeli a kezét, és
egy szívárványt rajzol a levegőben. – Semleges terület. – Tréfásan
elkerekíti a szemét. – Amikor próbál seggbe kúrni bennünket.
– Mosolyogva. – Gúnyosan elvigyorodok. – Remélem, leg-
alább jó érzés.

Marley kuncogni kezd, majd folytatja a felkészítést: – Szóval
ne feledkezz meg a stratégiáról – figyelmeztet, miközben mellet-
tem lépdel.

– Igen.

– Mondd el még egyszer... hogy én se felejtsem el – feleli.

Elmosolyodok. Marley egy idióta. De azért vicces. – Meg kell
őriznem a nyugalmat, nem szabad hagynom, hogy kihozzon
a sodromból – felelem. – Ne utasítsd rögtön vissza – tartsd talon-
ban, biztosíték gyanánt.

– Igen, ez remek terv.

– Persze, hiszen te találtad ki. – Odaérünk az étteremhez, és megállunk a sarkon. Előveszem a púderemet, ismét kirúszszom a számat. Sötét hajamat laza kontyba csavartam. Tengerészkék nadrágkosztümöt vettem fel krémszínű selyemblúzzal, zárt orrú, magassarkú lakkcipőt és a gyöngy fülbevalót. Praktikus darabok – azt akarom, hogy komolyan vegyen. – Elfogadhatóan nézek ki? – kérdezem.

– Dögös vagy!

Csalódottság ül ki az arcomra. – Marley, én nem dögös akarok lenni! Hanem kemény.

Összevonja a szemöldökét, és szerepet vált. – Nagyon keménynek tűnsz. – Az öklével a tenyerébe csap. – Mint egy vasszűz puncija.

Rámosolygok a gyönyörű barátnőmre: élénkvrös haja rövid, frizurája bolondos, punkos, rózsaszínű, macskaszem formájú szemüvege pedig teljes pompájában ragyog. Piros ruhájához élénksárga blúzt vett fel, valamint piros harisnyát és cipőt. Anynyira trendi, hogy már szinte provokatív. Marley a legjobb barátom, a bizalmasom, ő dolgozik a legkeményebben a cégünknel. Az elmúlt öt évben nem tágított mellőlem; ajándék a barátsága: fogalmam sincs, hol lennék nélküle.

– Készen állsz? – kérdezi.

– Igen. – Hűsz perccel korábban érkeztünk, mert – én akarom előbb ideérni. Hogy mi irányítsunk.

Marley válla előreesik. – Ha azt kérdezem, hogy készen állsz-e, azt kellene felelned, hogy mindig is készen álltál.

Elfurakodok mellette. – Gyerünk, essünk túl rajta!

Kihúzzuk és megacélozzuk magunkat, majd belépünk az előtérbe. A pincér ránk mosolyog. – Üdvözlöm a hölgyeket. Miben segíthetek?

– Öö... – Marley-ra pillantok. – Találkozónk van valakivel.

– Tristan Milesszal? – kérdezi a pincér.

Összevonom a szemöldökömet. Honnan tudja? – Ami azt illeti... igen.

– Lefoglalta a fenti különtermet. – A lépcső felé int.

– Hát persze – motyogom magam elé.

Marley undorodva elhúzza a száját, majd elindulunk felfelé. A legfelső emelet üres. Körbenézünk, és meglátok egy férfit a teraszon, aki épp telefonál. Tökéletesen rászabott tengerészkék öltönyt, ropogós fehér inget visel, magas és izmos. Sötétbarna, göndör haja felül hosszabb. Inkább egy fotózáson tudnám elképzelni, mint az egymással versengő kígyók vermében.

– Azt a kurva... Nagyon dögös! – suttozja Marley.

– Hallgass már! – hebegem, attól félve, hogy esetleg meghallja.

– Kurva nyugodtnak kell lenned, oké?

– Tudom. – A combomra csap, én pedig vissza.

A férfi felénk fordul, széles mosolyt villant, és felemeli az egyik ujját, jelezve, hogy még egy pillanat. Mosolyt erőltetek magamra; ő pedig hátat fordít nekünk, hogy befejezze a beszélgetést: előnt a düh, miközben a hátát bámulom. Hogy merészel megvártni bennünket?! – Ne beszélj! – súgom Marley-nak.

– Füttyülni füttyülhetek? – suttozja Marley, miközben tetőtől talpig végigméri. – Szeretnék egy kurva nagyot füttyenteni utána. Akár seggfej, akár nem.

Megfogom az orrnycerémet – ez már most is kész katasztrófa.

– Csak arra kérlek, hogy ne beszélj! – figyelmeztetem ismét.

– Oké, oké! – Úgy tesz, mintha becipzározná a száját.

A férfi leteszi a telefont, és felénk sétál – maga a megtettesült magabiztosság. Szélesen mosolyogva nyújt kezét. – Helló, Tristan Miles vagyok. – Gödröcské, szögletes állkapocs, fehér fogsor és...

Kezet fogok vele. Erős és nagy a keze, és azonnal megérezem a sugárzó szexualitását. Olyan izgalmat érzek tőle, hogy önkéntelenül is hátralépek egyet. Nem akarom, hogy megtudja, hogy vonzónak találok. – Helló, Claire Anderson. Örülök, hogy találkoztunk. – Marley felé intek. – Ő Marley Smithson, az asszisztensem.

– Helló, Marley! – Elmosolyodik. – Örülök, hogy találkoztunk. – Az asztalra mutat. – Kérem, foglaljanak helyet!

Torkomban dobog a szívem, amikor leülök. Hát remek! Már így is feldúlt vagyok, nem kellene még jóképűnek is lennie.

– Kérnek kávé? Vagy teát? – int a tálca felé. – Vettem a bátorságot, és rendeltem magunknak reggeli italt.

– Én kávét kérek, köszönöm – felelem. – Csak tejszínnel.

– Én is – teszi hozzá Marley.

Gondosan kitölti a kávékat, és egy tányér süteménnyel együtt átnyújtja a csészéket. Összeszorítom a számat, hogy ne mondjak valami gúnyosat. Végül helyet foglal velünk szemben, egy kézzel kigombolja a zakóját, és hátradől a székében.

Rám szegezi a tekintetét. – Örülök, hogy végre találkoztunk, Claire. Már olyan sokat hallottam magáról.

Bosszúsan felvonom a szemöldökömet; gyűlölöm, hogy a hangja rekedt és érzéki. – Én is – felelem.

Lenézek, és meglátom a fekete-onyx-arany mandzsettagombokat, valamint a flancos Rolex órát: erről a fickóról ordít, hogy gazdag. Az arcszeszének illata köztünk lebeg. Igyekszem nem belélegezni: az illat mintha nem is evilági lenne. Marley-ra pillantok, aki bárgyún vigyorogva bámulja a férfit... teljesen megbabonázta.

Remek!

Tristan Miles nyugodtan dől hátra: magabiztos, hideg és számító. – Milyen volt a hete?

– Köszönöm, jó – felelem, és érzem, hogy próbára teszi a türelmemet. – Mr. Miles, talán térjük a tárgyra!

– Tristan – javít ki.

– Tristan – felelem. – Miért akart annyira találkozni velem? Mi készítette arra, hogy a múlt hónapban hetente ötször is felhívjon?

A mutatóujját végighúzza a vastag ajkán, mintha ez mulattatná, és a szemembe néz. – Egy ideje már figyelem az Anderson Mediát.

Ismét felvonom a szemöldökömet. – Akkor ossza már meg velem, hogy mit tudott meg!

– Havonta küld el embereket.

– Csökkentem a cég méretét.

– Csak éppen nem önszántából.

Valami felizgat ebben az emberben – de rossz értelemben.

– Mr. Miles, nem érdekel, hogy mit ajánl! – csattanok fel. Érzem, hogy az asztal alatt bokán rúgnak, összerándulok a fájdalomtól. *Ú... – ez fáj!* Marley-ra pillantok. Elkerekedett szemmel jelzi, hogy fogjam már be.

– Honnan tudja, hogy ajánlatot szeretnék tenni? – feleli Tristan Miles.

Vajon hányszor mondta már ezt? – Miért, nem?

– Nem. – Kortyol a kávéjából. – Szeretném megvenni a cégét, de nem ajánlok szabadjegyet.

– Szabadjegyet! – ismétlem meg gúnyosan.

Marley ismét megrug... ú, bassza meg, ez fáj! Dühösen ránézek, mire széles mosolyt erőltet magára. – Örülünk, örülünk! – súgja némán.

– És mit ért a szabadjegy alatt, Mr. Miles?

– Tristan – javít ki.

– Úgy szólítom, ahogy akarom.

Lassan, szexin rám mosolyog, mint aki minden pillanatát élvezi ennek. – Claire, látom, hogy ön szenvedélyes nő, ez pedig csodálatra méltó... de most tényleg. Viselkedjünk már felnőtt módjára!

Az ajkamba harapok, hogy inkább ne mondjak semmit.

– Az utóbbi három évben a vállalata hatalmas veszteséget termelt. Sorban, egymás után mennek el az ügyfelek. – A halántékához emeli a kezét, miközben engem bámul. – Gondolom, rémes a pénzügyi helyzet.

Nyelek egyet, miközben mereven nézzük egymást.

– Én leveszem ezt a terhet magáról, ön pedig kiélvezheti a jól megérdemelt pihenését.

Érzem, hogy előnt a düh. – Ezt szeretné, ugye? Adja itt a jófiút, és mindent levesz a vállamról... Fehér lovon lovagol be a megmentő.

A szemembe néz, és mintha halvány mosoly suhanna át az arcán.

– Ha kell, az életem árán is megtartom a vállalatot. – Ismét érzem, hogy valaki megrug – ekkor elveszítem a türelmemet, és felugrok. – Marley, hagy abba a rugdosást! – bukik ki belőlem.

Tristan arca széles mosolyra húzódik, amikor ránk néz. – Rugdalja csak, Marley! – mondja. – Hátha észhez tér.

A szememet forgatom szégyenemben, hogy az asszisztensem szétrúgja a bokámat.

Tristan közelebb húzódik, és újfent nagyon céltudatosnak tűnik: – Claire, egy dolgot szögezzünk le. Én mindig megkapom, amit akarok. És az Anderson Mediát akarom. Elvehetem most, és olyan árat fizetek, ami megóvja magát. Vagy pedig – von vállat hanyagul – megvárhatom a felszámolókat, és akkor majdnem ingyen kapom meg, magának pedig szembe kell néznie a csóddal. – Az asztalon összekulcsolja a kezét. – Mindketten tudjuk, hogy közel a vég.

– Önelégült faszkalap! – suttogom.

Az égnek emeli a tekintetét, majd azt mondja: – Claire, a jófiúk sosem nyernek.

Elfog a düh, egyre gyorsabban kalapál a szívem.

– Gondolkodjon el rajta! – Előveszi a névjegykártyáját, és felém csúsztatja az asztalon:

TRISTAN MILES

212-555-4946

– Tudom, hogy nem így akarja eladni a cégét. De realistának kell lennie – folytatja.

Bámulom, ahogy csak ül ott hidegen, szívtelenül, és érzem, hogy menten kitornek belőlem az érzelmeim. Egymás szemébe nézünk.

– Claire, fogadja el az ajánlatot! Délután e-mailben megírom az összeget. Így megőrizheti a jelenlegi életszínvonalát.

Ekkor elszakad a cérna, és előrehajolok: – És a néhai férjem emlékét ki fogja megőrizni? – kérdezem gúnyos mosoly kíséretében. – Mert az hétszentség, hogy a Miles Media nem!

Elhúzza a száját, most először érzi magát kényelmetlenül.

– Tud bármit is rólam és a cégemről?

– Igen.

– Akkor azt is tudja, hogy a férjemnek ez a cég volt a szívügye. Tíz év alatt építette fel a semmiből. Az volt az álma, hogy a három fiára hagyja. – A szemembe néz. – Szóval... ne merészeljen önelégülten fenyegetni! – csapok az asztalra könnybe lábadó szemmel. – Mert higgye el nekem, Mr. Miles... hogy bármi szörnyűséget is

forral, az közelébe sem ér az elvesztésének! – Felállok. – Én már megjártam a poklot, és nem fogom egy gazdag, elkényeztetett rohadék miatt szarul érezni magamat!

Tristan közömbösen húzza fel az ajkát.

– Többé ne hívjon! – csattanok fel, és hátratolom a széket.

– Gondolkodjon el rajta, Claire!

– Menjen a pokolba! – Viharos gyorsasággal az ajtó felé indulok.

– Csak rossz napja van. Mindenképpen átgondoljuk – nyögi ki Marley szégyenkezve. – Köszönöm a süteményt, nagyon fincsi volt.

Dühösen törölöm le a könnyeket az arcomról, miközben le-rohanok az lépcsőn, majd ki az ajtón. Nem tudom elhinni, hogy ilyen amatőr módon viselkedtem. Ismét könnybe lábad a szemem. Hát jó, legalább szembeszálltam vele.

Marley fut, hogy utolérjen. Bölcs módon nem szól semmit, csak végignéz az utcán. – Claire, hagyjuk ezt a fenébe! Ne menjünk vissza dolgozni. Inkább rúgjunk be!

Tristan

Az ablaknál állva New Yorkot bámulom. Kezem a zakóm zsebében, és közben furcsa érzés égeti a gyomromat.

Claire Anderson.

Gyönyörű, okos és büszke.

Akárhányszor próbáltam kitörölni őt a fejemből a találkozásunk óta eltelt három napban, nem sikerült. A külseje, az illata, a mellének íve a selyemblúza alatt.

A tűz a szemében.

Régóta nem láttam ilyen gyönyörű nőt, és a szívből jövő szavai egyre csak a fülemben csengenek:

– *Szóval... ne merészeljen önelégülten fenyegetni! Mert higgye el nekem, Mr. Miles... hogy bármi szörnyűséget is forral, az közelébe sem ér az elvesztésének! Én már megjártam a poklot, és nem fogom egy gazdag, elkényeztetett rohadék miatt szarul érezni magamat!*

Leülök az íróasztalomhoz, és tollat forगतok, miközben átgondolom, hogy mit kell mondanom. Fel kell hívnom a találkozónk után, és nagyon tartok ettől. Nagyt sóhajtok, és tárcsázom a számát. – Claire Anderson irodája.

– Helló, Marley! Tristan Miles vagyok.

– Ó, helló, Tristan! – feleli vidáman. – Claire-t keresi?

– Igen. Bent van?

– Rögtön kapcsolom.

– Köszönöm.

Várook, hogy felvegye. – Halló, itt Claire.

A hangjától behunyom a szememet... szexi, rekedtes... csábító.

– Helló Claire! Tristan vagyok.

– Ó! – Hirtelen elhallgat.

Bassza meg... Marley nem mondta meg, hogy én keresem.

Hirtelen ismeretlen érzés kerít hatalmába. – Csak tudni akartam, hogy van a találkozónk után. Elnézést, ha felzaklatam. – Elhúzóom a számát... *Te meg mit csinálsz? Nem ez a terv.*

– Mr. Miles, az érzéseim nem tartoznak önre.

– Tristan – javítom ki.

– Miben segíthetek? – csattan fel türelmetlenül.

Hirtelen rövidzárlat áll be nálam.

– Tristan? – noszogat.

– Tudni szerettem volna, hogy eljönne-e vacsorázni velem szombat este. – Rémülten hunyom be a szemet... mi a faszt csinálók?

Egy pillanatig csak hallgat, majd meglepetten azt kérdezi:

– Maga randevúra hív engem?

Elfintorodok. – Nem tetszett az, ahogy találkoztunk. Szeretném újrakezdeni.

Leereszkedően kuncogni kezd. – Maga tréfál! Akkor sem mennék el magával sehová, ha csak ketten lennénk egy lakatlan szigeten! – Majd suttogva hozzáteszi: – Mr. Miles, engem nem nyűgöz le sem a nagyon, sem pedig a külső.

Az alsó ajkamba harapok... Puff neki! – Claire, a találkozómnak nem személyes jellegű volt.

– Nekem nagyon is személyes, Tristan, keressen egy kicsajt, és őt vigye el vacsorázni. Semmi kedvem egy olyan lelketlen, szemét rohadékkal randizni, mint maga. – Egy kattanást hallok, és leteszi.

Bámulom a telefont a kezemben. A harcias szavaitól szétárad bennem az adrenalin.

Nem is tudom, hogy döbbenetet érzek vagy ámulatot.

Talán egy kicsit mind a kettőt.

Eddig sosem utasítottak vissza, és biztos, hogy még senki sem beszélt velem így.

A számítógéphez fordulok, és beírom a Google-be: *Ki az a Claire Anderson?*

2. fejezet

Hat hónappal később

Elolvasom az előttem heverő meghívót.

URALD AZ ELMÉDET

Jézusom, mekkora baromság!

Ki kell szállnom ebből – komolyan mondom, ennél nagyobb baromságot ki sem tudnék találni.

– Szerintem nagyszerű lesz – mondja Marley.

Felnézek a hű barátomra, aki minden tőle telhetőt megtesz, hogy kikényszerítsen a komfortzónámból. Tudom, hogy csak jót akar, de ez már túl sok. – Marley, őszinte leszek veled: ha azt hiszed, hogy segít rajtam egy motivációs konferencia azokkal az örültekkkel, akkor még annál is zakkantabb vagy, mint gondoltam.

– Állj le, fantasztikus lesz! Elmész, rendezed a soraidat, újrafókuszálsz, és felfrissülve jössz vissza: a cég, az életed és minden más is helyrerázódik.

A szememet forgatom.

– Na, de abban azért megegyezhetünk, hogy máshogy kell nézned a dolgokat? – kérdezi, és leül az asztalomra.

– Meglehet. – Lemondóan sóhajtok.

– És nem te tehetsz róla, hogy le vagy eresztve. Nagyon sok mindennel kell megküzdened: tragikus hirtelenséggel meghalt a férjed, három fiú gondját viseled, küzdesz, hogy életben tartsd a vállalatot. Ez maga a pokol. És az igazat megvallva, azóta harcolsz, hogy Wade öt éve meghalt.

– Ezt muszáj kimondanod? Még lehangolóbbnak hangzik. – Ismét felsóhajtok.

Kopognak az irodám ajtaján.

– Gyere be! – mondom.

Kinyílik az ajtó, és Gabriel áll ott széles mosollyal. – Az ifjú hölgy jön ebédelni? – A tekintete Marley-ra villan. – Helló, Marls!

– Helló! – Marley bohókásan vigyorog.

Én is elmosolyodok. – Mr. Ferrara. – Az órára pillantok. – Korán érkezél. Az ebéd csak egy óra múlva lesz. Mintha kettőt mondtál volna, nem?

– Hamarabb véget ért a megbeszélésem, és éhes vagyok. Menjünk most.

Ránézek a gyönyörű, olasz férfirra: magas, sötét bőrű és eszméletlenül jóképű a dizájnertöltönyében. Gabriel Ferrara New Yorkban roksztár, de nekem csak egy kedves barátom. Ismerte a néhai férjemet, és bár Wade életében nem találkoztam vele, de nem sokkal a halála után felvette velem a kapcsolatot. Övé a világ egyik legnagyobb médiavállalata, az épületük nincs messze innen. Időnként tanácsokat ad, és ha tehetjük, együtt ebédelünk. Teljesen plátói a kapcsolatunk – ő egy szikla, amibe időről időre belekapaszkodok.

– Gabe, mondd meg Claire-nek, hogy el kell mennie erre a konferenciára... – Marley elkeseredetten sóhajt egyet.

Gabriel homlokráncolva néz ránk. – Rendben... Claire, el kell menned erre a konferenciára! – ismétli meg nem túl lelkesen. – Most pedig együnk! Vár a sushi!

Marley-val összeakad a tekintetünk. – Nem tudsz egy hét szabadságot kivenni, és elmenni Párizsba? Szánj egy kis időt magad-ra, távol a gyerekektől! Itt az irodában majd én mindent intézek. Megkaptuk a készpénzinjekciót – a dolgok egyelőre rendben vannak. Használd ki az időt a feltöltődésre!

Nagyot sóhajtok. Tudom, hogy ki kell másznom ebből a gödörből. Annyira unalmas az életem: már semmiért sem lelkesedek. Egykor szabadon, gondtalanul éltem, de mostanra a gyűlölködés lépett a helyére. Néha dühömben magamban szidom Wade-et, amiért magamra hagyott ezzel a zűrzavarral – mintha hallaná –, aztán pedig büntudatom van, mert tudom, hogy bármit megadott volna, hogy láthassa felnőni a fiait, és magától sosem hagyott volna el.

Az élet néha igazságtalan.

Azt mondják, csak a jók halnak meg fiatalon – és mi van a legjobbal? Neki miért kellett elmennie?

– Menj el a konferenciára! – biztat Marley. – Nem fogtok ebédelni, amíg bele nem egyezel ebbe.

– Igyekezzünk, hölgyem! Igen. Megegyeztünk: elmegy. – Próbálja Gabriel befejezni a beszélgetést. Amikor nem mozdulok, nagyot sóhajt, és lerogy a díványra.

– Tudod, hogy nem értek én a motivációs dumákhoz. – Felállok, és nekilátok elpakolni a dossziékat. – Akkora hülyeségeket mondanak, hogy új szintre emelik a baromságot.

– Szerintem neked baromságokra van szükséged, mert baromira tönkremenni nem olyan vicces. – Marley ismét felsóhajt.

Gúnyosan elvigyorodok.

– Ez igaz. – Gabriel mosolyog, miközben pörgeti a telefonját.

Tovább pakolok. Ez *tényleg* igaz. Egyáltalán nem akarok baromira tönkremenni. Hátradőlök, és a reménykedő barátomra bámulok.

– Menj, töltődj fel! A kurva szentségit, hiszen Franciaországban Épernay-ben lesz! Itt vannak a világ legnagyobb pezsgőspincéi. Szebb már nem is lehetne, Claire. Ez adókedvezmény: vagy ezért fizetsz, vagy befizeted adóként – te döntesz. A legrosszabb esetben is minden délután megmasszíroznak, esténként pedig megihatsz két liter pezsgőt az ingyenc vacsorádhhoz, hogy aztán boldog kábulatban dőlj az ágyba.

– Épernay gyönyörű – mormolja Gabriel szórakozottan. – Én már csak a hely miatt elmennék oda.

– Jártál már ott? – kérdezem.

– Többször is. Legutóbb Sophie-val, tavaly nyáron – feleli. – Imád ott lenni.

Elképzelem magamat egyedül egy luxushotel szobájában. Nagyon régóta nem jártam sehol. Egészen pontosan öt éve. – Hmm, ingyenc vacsora és pezsgő... azért *ez* csábító.

– Ha a konferencia része unalmas, akkor hagyd ki, és tölts el egy hetet Franciaországban! Kell neked ennyi kikapcsolódás – jelenti ki Marley.

Gabriel feláll. – Megegyeztünk. Elmész. Siessünk, mert éhen halok!

Nagyot sóhajtok.

– Elmész a kedvemért? – kérdezi Marley, és megfogja a kezemet. – Kérlek! – Kedvesen mosolyog, és a szempilláját rezegetti, miközben próbál aranyos lenni.

Hétszentség, hogy nem adja fel! – Jól van – sóhajtok fel. – Elmegyek.

Leugrik az asztalomról, és izgatottan tapsikol. – Ez az! Nagyon jól fog tenni, Claire, pont erre van szükséged. – Az ajtóhoz rohan. – Lefoglalom a repülőjegyeket, még mielőtt meggondolnád magadat.

A szememet forgatom, miközben felveszem a táskámat. – Már most rettegek tőle.

– Ööö, én nagyon izgatott vagyok – feleli Marley hadonászva, majd kisiet az irodából.

– Megyünk? – kérdezi Gabriel.

– Aha. Bár nincs nagy kedvem a sushihoz.

– Jól van. – Az ajtó felé nyúl. – Te választasz, csak ne tartson sokáig. Mindjárt elájulok.

– Oké. Beszéljük meg a részleteket – mondja Marley, és belekortyol az italába.

Bólintok, miközben eszek egy harapást. Egy étteremben ebédelünk. Holnap indulok a konferenciámra. – Becsomagoltál.

Marley előveszi a határidőnaplóját, és olvasni kezdi a listáját.

– Aha.

Kipipálja az első pontot. – Frizura rendben – pipa. – Tovább folytatja a listáját. – Megbeszélések, találkozók törölve – mormogja maga elé, miközben végigolvassa a pontokat.

Tovább eszem az ebédemet, egyáltalán nem hoz izgalomba a következő hét.

– Ó! – Összeráncolja a homlokát, és rám néz: – Voltál lézeres szőrtelenítésen?

A szememet forgatom.

– Claire, az efféle konferenciákon nagyon sok alkalom adódik.

– Te most viccelsz? – Faarccal nézek rá. – Azért menjek el erre a konferenciára, hogy megdugjanak?

– Hát... – Vállat von. – Miért ne?

– Marley! – Nagyot csörren a kés és a villa, amikor elejtem. – Legkevésbé a szexre vágyom. Még mindig úgy érzem, hogy nagyon is egy férfi felesége vagyok.

Marley hirtelen elszomorodik, leteszi a tollat és a papírt. – De nem, Claire. – Az asztal fölött megfogja a kezemet. – Drágám, Wade meghalt. Már öt éve... és biztos vagyok benne: nem akarná, hogy örökké egyedül élj.

Az előttem lévő tányért nézem.

– Azt akarná, hogy teljes életet élj... mind a kettőtökért.

Gombócot érzek a torkomban.

– Azt akarná, hogy boldog legyél, törődjenek veled... és szeressenek.

Az ölemben az ujjaimat csavargatom. – Én csak... – Egyszerre elnémulok.

– Te csak mi?

– Marl, csak nem hiszem, hogy valaha is tovább fogok lépni – felelem szomorúan. – Hogy tölthetné be bárki is Wade Anderson helyét?

– Claire, őt soha, senki nem fogja helyettesíteni. Ő a férjed. – Gyengéden elmosolyodik. – Én csak azt mondom, hogy menj el néhány randevúra. Szórakozz egy kicsit... ez minden.

– Talán – hazudom.

– Le kell venned a jeggyűrűdet: húzd fel a másik kezedre!

Már a gondolattól majdnem elerednek a könnyeim.

– Egy férfi sem közelít hozzád, mert azt hiszik, hogy férjnél vagy.

– Nekem jó így.

– Wade-nek nem. És ha talál valakit, aki méltó hozzád, akkor el fogja küldeni. De neked készen kell állnod.

Könnyes szemmel nézek a gyönyörű barátnőmre.

– Még mindig veled van. Örökké veled lesz. Bízz benne, hogy vigyáz rád! El kell engedned, Claire!

A szemébe nézek.

– Te nem haltál meg vele a balesetben. Élj, amíg tudsz!

Lehajtom a fejemet, és a tányéromat bámulom az asztalomon

– egyszerre elment az étvágyam.

– Foglalok neked időpontot ma délutánra lézeres szőrtelenítésre.

Ismét kézbe veszem a villámat és a késemet. – Egy bozótvágo késtre lesz majd szükségük. Kész dzsungelt növesztettem odalent.

Marley kuncogni kezd. – Igen, annak el kell tűnnie.

Megállítom az autómat, és az előttünk lévő házat bámulom.

A mi házunkat.

Azt, amit Wade-del együtt építettünk – amiben úgy terveztük, hogy majd megöregszünk. A mi kis paradicsomunk Long Islanden. Wade ragaszkodott hozzá, hogy a gyerekei félig-meddig vidéken nőjenek fel. Ő maga is New Yorkban cseperedett fel, és mindig is egy nagy darab földet akart a gyerekeinek, ahol szabadon játszhatnak, amikor csak akarnak. Vettünk hát egy telket, és felépítettük rá a házunkat.

Nem hivalkodó vagy csicsás. Deszkából készült, és nagy veranda veszi körbe, tágas garázs, valamint egy kosárlabdapalánkos kocsibejáró tartozik hozzá. Négy szoba, két nappali és egy nagy rusztikus konyha. Tipikus Wade. Akkoriban sokkal jobbat is megengedhettünk volna magunknak, de végül vidéki házat akart, tele nevetéssel és gyerekekkel. Ez pedig teljesült. Ekkor eszembe jut az a kora reggel, amikor kopogtattak a rendőrök.

– *Ön Mrs. Claire Anderson?*

– *Igen.*

– *Nagyon sajnálom: baleset történt.*

A következő órák rettenetes fájdalomban teltek. Tisztán emlékszem mindenre – az érzéseimre, hogy mit mondtam és mit viseltem. A szívem majd megszakadt. Látom magamat, ahogy a hullaházban Wade élettelen teste fölött sírok, és elsuttogom az ígéretemet, közben pedig hátrasimítom a haját az arcáról.

Úgy nevelem majd fel a gyerekeinket, ahogy akartad. Folytatom azt, amit elkezdtünk. Minden álmodat tovább viszem... a szavamat adom. Szeretlek, drágám.

A szemem könnybe lábad, a gondolataim visszatérnek a jelenbe. Nem segít, ha hagyom, hogy ez az emlék most felszínre törjön. Ha visszatérek oda, olyan, mintha újra elveszíteném Wade-t. A fájdalom sosem múlik el, de vannak napok, amikor szinte belehalok. Üresnek érzem magamat. A testem ugyan működik, de alig kapok levegőt. Megfulladok a felelősségtől. Súlyos árat kell fizetnem a halott férjemnek tett ígéreteimért.

Nem járok el esténként, nem szoktam társaságba menni – a belemet is kidolgozom otthon meg az irodában. Teljes odaadással igyekszem megvalósítani Wade álmait, szeretem és óvom a gyermekeit. Életben tartom a cégét. Ez nagyon nehéz, főleg így egyedül – bassza meg, bárcsak besétálna azon a kibaszott ajtón, és megmentene.

Marley korábbi szavai jutnak az eszembe:

„Még mindig veled van. Örökké veled lesz. Bízz benne, hogy vigyáz rád! El kell engedned, Claire!”

Legbelül tudom, hogy igaza van. A fülemben csengenek a szavai, mintha csak egy dal szállna a szélben. Apránként szétfarigcsálják az érzékenységet. A semmibe bámulok, üres szomorúság borul rám... Wade nem fog visszajönni.

Soha.

Tudom, hogy itt az ideje.

De ettől még ugyanúgy fáj.

Elképzelni sem tudtam, hogy nélküle élek. Nem tudom, hogy fogok.

Nem akarom, hogy meg kelljen tanulnom.

Lenézek a jegygyűrűmre, megfogom, és felkészülök az elképzelhetetlenre. Könnyes szemmel pislogok; fojtogató súly nehezedik a mellkasomra, miközben lassan lehúzom a gyűrűt. Megakad az ujjpercemen, de végül lecsúszik. Ökölbe szorítom a kezemet. Könnyűnek érzem a gyűrűm súlya nélkül: az ujjamon maradt fehér csíkot bámulom.

A nap arra emlékeztet, hogy mit veszítettem el.

A gyűrűje nélkül gyűlölöm a kezemet.

A szerelme nélkül gyűlölöm az életemet.

Elöntenek az érzelmek, lehajtom a fejemet a kormánykerékre... Hosszú idő óta most először megengedem magamnak, hogy sírjak.

Az utolsó pár cipőt is bedobom a bőröndömbe. Holnap elmegyek a konferenciára. – Azt hiszem, ennyi.

– Betetted a fogkefédet is? – kérdezi a bőröndöm mellett fekvő Patrick. A legkisebb gyerekem egyben a legokosabb is. Soha, semmit nem felejt el.

– Még nem. Még használnom kell. Majd reggel becsomagolom.

– Oké.

– Nagymama itt lesz majd, amikor hazaérsz a suliból – emlékeztetem.

– Igen-igen, tudom – feleli szemfogatva. – És ha Harry rosszul viselkedik vagy Fletcher kijön a sodrából, akkor rögtön hívlak – ismétli sóhajtva az utasításaimat.

– Így van. – A testvérei nem tudják, de Patrick az én besúgóm is. Még be sem fejezték, de már tudom, hogy mit csináltak.

Három fiam van. Fletcher tizenhét éves, és nem hivatalosan már a testőrömnek tarja magát. Harry tizenhárom éves, és esküszöm, hogy Nobel-díjas zseni lesz, vagy a börtönben köt ki. Nála nagyobb bajkeverőt nem ismerek, vele mindig történik valami – általában az iskolában. És ott van az én kisfiam, Patrick, aki még csak kilencéves. Kedves, szelíd és érzékeny: minden, ami a testvéreiről nem mondható el.

Miatta aggódok a legjobban. Csak négyéves volt, amikor meghalt az apja: a legtöbb mindenről lemaradt.

Még csak nem is emlékszik rá.

Az apja fényképeivel van kitapétázva a fala. Hősként rajong érte. Vagyis mi mindannyian úgy tekintünk rá. De Patrick megszállottsága már-már túlzás. Naponta legalább kétszer kéri, hogy meséljek valamilyen történetet róla. Mosolyogva, figyelmesen hallgatja, ahogy régi dolgokról sztorizok neki, és történeteket idézek fel Wade-ről. Tudja, hogy mik voltak Wade kedvenc ételei az éttermekben, és mindig ugyanazt akarja rendelni. Az apja egyik régi

pólójában alszik. Én is, de soha be nem vallanám. Az igazat megvallva, rettegek az elalvás előtti meséléstől. Mindannyian nevetünk és viccelődünk, amikor felidézünk az emlékeket. Azután a gyerekek lefekszenek, és boldog álomba merülnek, én pedig újra és újra végiggondolom az egész jelenetet. Bárcsak megismételhetnénk! Wade továbbra is itt van velünk, csak nem hús-vér alakként. Halott, így magányos vagyok... ugyanakkor annyira él, hogy el sem tudom képzelni, hogy továbblépjek. Itt ragadtam, félúton a mennyország és a pokol között. Fülíg szerelmes vagyok a férjem szellemébe.

– Oké, olvasd fel a listámat! – folytatom.

– Eleg... – Patrick a homlokát ráncolja, miközben olvas. – Elegáns.

– Elegáns ruhák.

– Igen. – Büszkén mosolyog, amiért majdnem sikerült neki. Beletúrok a sötét, göndör hajába. – Pipa.

Kipipálja a szót. – Lezs... – Összevonja a szemöldökét, mintha megakadt volna.

– Lezser ruhák? – kérdezem.

Bólint.

– Pipa.

– Pizsik. – Izgatottan húzza fel a vállát. – Ezt tudtam!

– Tudom. Egyre nagyobb vagy, és egyre jobban olvasol. – Patrick diszlexiás, és nehezen olvas, de haladunk. Megnézem a bőrröndben. – Megvannak.

Kipipálja, majd tovább megy a listán. – Cipők?

– Pipa.

– Ha... ha... – Összeráncolja a homlokát, erősen összpontosít.

– Hajszáritó?

– Igen.

– Megvan.

– Ruhák.

Nagyot fújok, amikor benézek a szekrényembe. – Lássuk csak: milyen ruháim vannak? – Átnézem a vállfákon lógó ruhákat. – Csak olyanok, amikben el lehet menni valahová. Nem igazán konferenciára valók. Hmm... – Kiveszek egy feketetét, magam elé teszem, majd belenézek a tükörbe.

– Ez csinos ruha. Hol vetted fel ez apával?

– Hát... – Összevonom a szemöldökömet. Fogalmam sincs, de mint mindig, most is kitalálok valamit. – Ööö, amikor elmentünk pizzázni, majd utána táncolni.

Bohókásan mosolyog, és tudom, látja maga előtt, amit az imént mondtam neki. – Milyen pizzát ettetek?

– Pepperónisat.

Elkerekedik a szeme. – Ehetünk ma este pizzát?

– Ha szeretnél, igen.

– Igen. – A levegőbe csap. – Ma este pizzát eszünk! – kiabálja a testvéreinek a szobából kirohanva. – Én pepperónisat, mint apa.

Szomorúan elmosolyodok. Nagyon csalódott lenne, ha tudná, hogy Wade extra chilis-szardellás pizzát evett volna, de hagyom, hadd egyen pepperónis pizzát szélesen mosolyogva. Néhány ruhát bedobok a bőröndömbe: ennyinek elégnek kell lennie.

Nincs időm venni még valamit.

Lenézek a teletömött bőröndömre, és csípőre teszem a kezemet. – Oké, szerintem ennyi. Konferencia készülj, jövök!

Az autó begördül a Château de Makua kapuján. – Azta! – suttogom, amikor kinézek az ablakon. Majdnem nyolc órát repültem, aztán felvett a sofőröm, és még három óra volt az ideút. Hullafáradt vagyok a korai indulás miatt, de hirtelen elfog az idegesség. A sofőr kiveszi a bőröndömet a csomagtartóból, én pedig borraválót adok neki, és felnézek az előttem álló nagy épületre.

AZ ELME URAI

Már a konferencia elnevezése is nevetséges. Behúzó a bőröndömet, és beállok a recepció előtt a sorba.

Az épület szép, régies, szinte nem elvilági. Fényűző, pazar, mintha visszaléptem volna az időben. Az előcsarnok grandiózus, a közepén hatalmas körlépcső vezet felfelé.

– Következő? – kérdezi a recepció, miközben mindenki előre-csoszog. Megnézem az előttem álló embereket. Vajon ők is a konferenciára jöttek?

Van két lány, akik kiköpött Barbie-k. Hatalmas szilikonszájuk van – és azt hiszik, hogy ez a hihetetlenül hosszú szempilla jól néz ki? Nem fáj a szemük attól, hogy ilyen nehéz holmi van a szemhéjukon?

Egyikük derékig érő, szokított hajának tövéénél látszik a hajhosszabbítás. Hú... nagyon ciki! A másíknak sötét, göndör sűrű sörénye van. Színte alig van rajtuk ruha, de az rendkívíül elegáns. Meghúzóom a lófarkamat, és lerángatom a vászoningemet: egyáltalán nem érzem menőnek magamat. Basszus, valami elegánsabbat kellett volna felvennem. A szőke észreveszi, hogy mögötte állók.

– Á, helló! Te is Az elme uraira jöttél?

– Igen. – Esetlenül rámosolygok. – És te is?

– Igen – visítja. – Istenem, olyan izgatott vagyok! Ellie-nek hívnak. Mivel foglalokozol?

– Ööö... – Vállat vonok: egyszerre nagyon öntudatosnak érzem magamat. – Én Claire vagyok. Egy cégnél dolgozom.

– Nekem saját birodalmam van – mondja Ellie izgatott tekintettel.

– Birodalmad – ismétlem meg némi derűltséggel. – Milyen? – kérdezem.

– Influenzser vagyok.

Csak bámulok rá, miközben próbálok felfogni azt, amit az imént mondott. Jaj istenem, ne... Ez is olyan idióta, aki pénzt kap, hogy mindenféle szarokról posztolgasson. – Tényleg? Ez remek!

– Járom a világot, és bikiniket mutatok be. – Elmosolyodik. – Ha kipoztolok egy képet, felrobban az internet.

Az alsó ajkamba harapok, hogy el ne mosolyodjak. Ezt most komolyan gondolja? – Azt... meghiszem.

Az előttünk álló, sötét hátrafordul. – Szintén zenész, drágám.

– Jézusom... te is? – kérdezi Ellie döbbsenten.

Mindketten nevetésben törnek ki. – Angel vagyok – mutatkozik be a sötét hajú lány. – Én is influenzser leszek majd.

– Még nem kezdted el? – kérdezi Ellie leereszkedő hangsúllyal.

– Hát... – Angel vállat von. – Igazából még nem. Még néhány filmre szól a szerződés, de amint leforgatom őket, csak ezzel fogok foglalkozni – már minden készen áll.

– Filmre? – kérdezi Ellie döbbenet. – Milyen filmre?

– Pornósztárszó vagyok. Talán láttatok a legújabbat *Nagyfarkú Johnny analizálja az úrnőjét*.

Ellie szeme elkerekedik: – Te jó isten! – kapkod levegő után. – Így már felismerlek!

Nevetésben törnek ki, és izgatottan ugrálnak. Uram Jézus! Vajon mit csinál Nagyfarkú Johnny a seggével? Vagy éppenséggel bárki seggével? Olyan régóta nem érintett már meg senki, hogy mindent elfelejtettem – de előtte sem volt kemény, gyors, pornós szex, hanem inkább szeretetteljes, gyengéd együttlétek. Amilyenek a házasembereknek szoktak lenni. Biztonságos, igaz – amit egy világ választ el az úrnő „analizálásától”. Mi a fészkes fenébe rángatott bele Marley?

A mögöttem álló férfihoz fordulok. Vajon hallotta?

– Helló! – Elmosolyodik.

– Helló!

Normális külsejű, szőke férfi. Rendesnek tűnik. – A konferenciára jött? – kérdezi.

– Igen.

– Én is. – Kezet nyújt. – Nelson Barrett vagyok.

– Én pedig Claire Anderson. – Elmosolyodik.

– IT szakember vagyok. – Körbenéz. – Annyira kiléptem a komfortzónámból, hogy már nem is vicces.

– Én is. – Elönt a megkönnyebbülés. Végre valaki, aki normális. – A médiában dolgozom.

– Örülök, hogy találkoztunk, Claire.

– Én is.

Mindketten előrefordulunk, és nézzük a lányok műsorát. Hangosak, élénken gesztikulálnak, nagyon izgatottak, hogy itt lehetnek. Mosolyogva szemlélem őket, jó látni a gyermeki lelkesedésüket. Keserűen megjegyzem magamban, hogy ez a lelkesedés huszonnyolc éves kor körül mintha alábbhagyna. Azt jósolom, hogy még öt jó évük lehet hátra, mielőtt az élet elkezdene úgy rendszeren

odabaszni nekik. Párkapcsolati problémák, adósság – már ha talál-
nak egy rendes embert, akibe beleszerethetnek.

Undorodva rázom meg a fejemet. Hogy milyen negatív va-
gyok... talán tényleg itt a helyem. Korábban sosem voltam ennyi-
re búvalbaszott. Utálom, hogy mostanában ez ennyire a felszínre
került. Már nem is ismerem magamat.

Halad a sor, az emberek betódulnak a mögöttünk lévő előcsar-
nokba. Férfiak, nők, csupa izgatott vállalkozó. Azt hiszem, Nel-
sont leszámítva, én vagyok itt a legidősebb.

– Jaj, ma este mindenképp menjünk el bulizni! – kiáltja Angel.

– Igen! – feleli Ellie, és ugrálni kezd. – Jézusom, annyira iz-
gatott vagyok! – Nelson is felém fordul. – Clara, el kell jönnöd
velünk ma este! – Elmosolyodok azon, hogy elrontja a nevemet.

– Ma este nem bírok – felelem mosolyogva. – De legközelebb
mindenképp.

– Oké. – Visszafordul Angelhez. – Hová megyünk?

Megfordulok, és mosolyt erőltetve Nelsonra nézek.

– Vajon ma este hány filmet csinálnak ingyen? – súgja oda.

Kuncogni kezdek. – Tudom. Szerencsés srácok! Lehet, hogy
nem élik túl.

– Az biztos, hogy én belehalnék – mormogja maga elé Nelson.

Felkuncogunk, és tovább csoszogunk a sorban. Ellie bejelent-
kezik. Újabb négy férfi lép be mögöttem: idősebbek, disztिंगvált-
nak tűnnek. Hmm, talán mégiscsak jó lesz ez. Egy ideig beszélge-
tünk a sorban. Kiderül, hogy a mögöttünk álló, nemrég érkezett
férfiak alkalmazásfejlesztők. Most már nem érzem magam olyan
hülyén. Úgy tűnik, normális emberek is vannak itt. Belép egy nő:
az összes férfi felé fordul. A nő szőke, gyönyörű, stílusos és trendi:
a húszas éveit vége felé járhat.

– Helló, itt kell sorban állni a bejelentkezéshez? – kérdezi.

– Igen – felelem mosolyogva.

– A konferenciára jöttél? – kérdezi.

– Aha.

– Én is. – Kezet nyújt. – Melissa vagyok.

– Helló, Melissa! Én pedig Claire.

– Örülök, hogy találkoztunk.

A sor ismét előrébb csoszog, majd újabb két alkalmazott érkezik a recepcióra, így mindannyian más-más sorba állunk. Nelson mögém kerül.

– A viszontlátásra, Claire! Hétkor vacsorázunk a lenti étteremben, ha esetleg szeretne csatlakozni.

– Ó! – Meglepetten fordulok oda hozzá: – Köszönöm, de dolgoznom kell. A holnapi viszontlátásra – mondom.

– Rendben. – Elmosolyodik. – Jó éjszakát!

Mosolyogva fordulok vissza a portáshoz. Jobban érzem magam, mint gondoltam volna. Azt hiszem, ez talán tényleg jó lesz.

Százhusz másik emberrel együtt ülök a puccos konferenciateremben. A helyiségben vibrál az izgalom. Mindenki cseveg, jegyzet-tömbökkel és egyéb papírokkal felszerelve. Itt mindenki anynyira fel van pörögve attól, hogy próbál jobbá válni. Én... nos, én csak a pezsgő miatt vagyok itt, meg hogy legyen valami ürügyem egyedül nyaralni. De azért hajrá pörgősek! Egy férfi lép a színpadra: mindenki tapsol és éljenez.

Felemeli a kezét, és szélesen elmosolyodik. Hmm... Vajon ki lehet?

Megvárja, amíg elhal az üdvivalgás, és ismét szívélyesen elmosolyodik. – Mindenkit üdvözlök! – mondja. Az ingéhez egy kis mikrofon van tűzve. – Isten hozott benneteket Az elme urai konferencián – ott, ahol mindenki igyekszik megtalálni a jobbik énjét. – A hangja hangos és visszhangzik, mintha csak valami prédikációt tartana. – Készen álltok? – kiáltja.

Mindenki üdvivalgásban tör ki.

Jézusom... nagyon túltolja. Én is együtt tapsolok a teremben tartózkodókkal, és közben mindenki az eszét vesztí. Csak állnak, nevetnek és tapsolnak. A homlokomat ráncolom, amikor körülnézek... de most tényleg, nyugodjatok már meg! Mint valami kibaszott szekta. A telefonomra pillantok, és elgondolkodom, hogy ezt a faszágot levideózzam-e Marley-nak. Ő sem hinné el.

– Most pedig szeretném bemutatni az első előadónkat! Olyasvalaki, akiről tudom, hogy sokan követitek az előadásait. Egy rocksztrár a motivációs előadók között, olyan workshopok kidolgozója,

amik minden téren megváltoztatják az emberek életét. Csak egy napra van itt, hogy élvonalbeli stratégiájáról, a *Hogyan szerezd meg, amit akarsz*-ról beszéljen. Nem is szaporítom tovább a szót: köszöntsétek a színpadon Tristan Milest! – Elakad a lélegzetem, a tömeg pedig közben megvadul.

Előlép Tristan Miles: tengerészkek dizájner öltönyt visel, sötét, hullámos haja művészien össze van borzolva. Szélesen mosolyog, magasba emeli a kezét, együtt tapsol a közönséggel, majd meghajol. Mindenki megőrül: kiabálnak és tapsolnak A szemem majd kiugrik a helyéről... *Ez meg mi a fene?*

A fülemben dobol a szívem, és mindenki eltűnik a teremből. Szétárad bennem a düh. Látni sem bírom ezt az embert – nos, ez nem teljesen igaz. Ez az átkozott seggfej vizuálisan lenyűgöző, de kibírhatatlan.

– Üdvözlök mindenkit – mondja ugyanazon a visszhangzó hangon. – Gratulálok! – Mosolyogva várja, hogy csend legyen. Libabőrös leszek a mély hangjától. A kiejtésében a felsőbb körökre jellemző angol keveredik a New York-ival. A hangja előkelő, intelligens – én nem tudom, de valamiért kurva szexi. Ú... Mindent utálok benne.

– Üdvözlöm önöket, és köszönöm, hogy eljöttek. Nagyon fontos lépést tettek a személyes fejlődésük érdekében. – Miközben beszél, körbenéz. – Én például... Találkozik a tekintetünk: elhallgat, és csak bámul, majd utána pislog egyet.

Bassza meg!

Gyorsan magához tér. – Én például örülök önöknek.

Tovább beszél, de nem hallom mit mond – csak a zubogó véremben száguldó adrenalin siktítását. Amikor utoljára beszéltünk, el akarta rabolni Wade cégét a fiaimtól. Nem fogok itt ülni és hallgatni, ahogy ez az aljas vérszívó motivációs beszédet tart. Szórákozásból teszi tönkre a családi vállalkozásokat.

Milyen szánalmas!

Hát persze, hogy Az elme urai című konferencián tart előadást. Ez pont egy ilyen beképzelt fazonhoz illik. Azt hiszi, hogy uralja az elméjét... Ez egy vicc!

Felállok. – Elnézést! – súgom a szomszédoknak. Megpróbálok kisurranni a soromból, miközben mindenki épp leülne.

– Claire Anderson! – szólít meg Tristan Miles a színpadról.

Döbbsenten nézek rá.

– Üljön vissza!

– Én... – Újabb lépést teszek a kijárat felé.

– Claire! – figyelmeztet.

Körülbelül százhusz szempár szegeződik rám, majd ismét rá.

– Azt mondtam, üljön vissza!

3. fejezet

Bassza meg!

Mosolyt erőltetek magamra.

Mégis mit képzelsz magárod az a seggfej?

„Azt mondtam, üljön vissza!”

Én meg azt mondom, hogy kapd be az összes faszomat te leereszkedő baromállat. Felvonom a szemöldökömet, amikor rám bámul, majd kedvesen elmosolyodom. Utána megfontolt léptekkel elindulok az ajtó felé. Összeszűkül a szeme, de aztán összeszedi magát, és folytatja a beszédét.

– Ahogy mondtam...

Kimegyek a folyosóra, hogy ne lássam, és hallgatom az előadását. Tíz percig némán füstölgök, képtelen vagyok bármire is koncentrálni, amit mond. Már a látványa is olyan indulatokat vált ki belőlem, amikről eddig nem is tudtam, hogy léteznek bennem. Kilesek, és nézem, ahogy ide-oda járkál a színpadon. A hangja mély, parancsoló. Egyik kezét drága öltönye nadrágzsebében tartja, a másikkal élénken gesztikulál, miközben beszél. Jóképű, erős személyiség. Jól érzi magát a színpad közepén – valószínűleg az összes színpadon jól érzi magát. A közönség némán csüng minden szaván. Jegyzetelnek, és ha kell, nevetnek. A nők mind vágyakozva, csodálattal néznek rá, a férfiak pedig mind olyanok akarnak lenni, mint ő.

Én... Én csak szeretnék behúzni egyet ennek a szépfiúnak.

Utálom, hogy neki minden könnyen jön. Kiváltságos családba született. Mérhetetlenül gazdag és rettentően karizmatikus. Nem igazságos, hogy emellé még hihetetlenül jóképű is. Elképzelem, ahogy a lányok a lába előtt hevernek. Nagy nőcsábász lehet – valószínűleg egyszerre akár öt vasat is a tűzben tart. Felidézem a legutóbbi telefonbeszélgetésünket.

– Tudni szerettem volna, hogy eljönne-e vacsorázni velem szombat este – kérdezte.

– Maga randevúra hív engem?

– Nem tetszett az, ahogy találkoztunk. Szeretném újrakezdeni.

– Maga tréfál! Akkor sem mennék el magával sehová, ha csak ketten lennénk egy lakatlan szigeten! Mr. Miles, engem nem nyűgöz le sem a vagyon, sem pedig a külső.

– Claire, a találkozásnk nem személyes jellegű volt.

– Nekem nagyon is személyes, Tristan, keressen egy kiscsajjt, és őt vigye el vacsorázni. Semmi kedvem egy olyan lelketlen, szemét rohadékkal randizni, mint maga.

Ez nagyon menő volt. Azon kapom magamat, hogy bambán vigyorgok magam elé. Randevúra hívott. Tristan Miles randevúra hívott, és tudom, hogy csak azért, hogy észrevétlenül behízelegje magát, de bassza meg, kurva jól esett visszautasítani.

– Claire Anderson – hallom a színpadról.

Hogy mi?

Döbbsenten nézek fel a színpadra. Várjunk csak! Kérdezett tőlem valamit?

Hogy-hogy lát?

Odébb ment, és most már egy másik színpadon áll – a szemvonalamban.

Bassza meg!

A tenyerét kifordítva felemeli a kezét. – Kérem, ossza meg ve-lünk!

– Bocsánat! – Összevonom a szemöldökömet. – Nem hallot-tam a kérdést.

Halvány mosoly suhan át az arcán, miközben a szemembe néz.

– Azt kértem a jelenlevőktől, hogy idézzenek fel egy olyan al-kalmat, amikor elégedettek voltak. Amikor igazán büszkék voltak magukra.

– Ó! – Elkerekedik a szemem.

– És a vigyorából ítélve önnek valami nagyon csodálatos jutott az eszébe.

Csodálkozva bámulok rá.

– Kérem! – Színpadiasan széttárja a kezét. – Hadd osztozzunk mi is a büszkeségében!

Seggfej!

Rámeredek. Ezt most komolyan mondja? Kezét a zakója zsebébe dugja, és járkalni kezd.

– Várjuk, Claire – mondja leereszkedő hangszíval. Érzem, hogy izzad a hónaljamban, miközben a teremben mindenki a válaszomra vár. Bassza meg, ez az ember aztán tényleg dühítő!

– Utoljára akkor éreztem magam igazán elégedettnek, amikor visszautasítottam egy randit egy hideg, lelketlen személtárával. Még akkor is, ha ő lenne az utolsó férfi a földön – jelentem ki.

Összekapcsolódik a tekintetünk, és felvonja a szemöldökét.

Rábasztál a sompolygásra, te seggfej... velem nem fogsz kibaszni!

– Á... de Claire, milyen szomorú, hogy a saját életéből is olyasmiről jut az eszébe, ami egy másik emberrel kapcsolatos. Azt hiszem, ez sokkal többet árul el magáról, mint róla. Valódi választ akarok ma délután. Addig gondolkodjon el rajta!

Rendíthetetlen nyugalommal mosolyog a közönségre. Dühösen hátralépek. Mégis mi a faszt képzelsz? Mit fogok tanulni abból, ha elgondolkozom, hogy milyen ember vagyok? Tudom, ki vagyok, és kész – teljesen elégedett vagyok magammal.

Faszkalap.

Ez az egész konferencia annyira jellemző rá.

– És különben is – lassan, szexin mosolyogva néz rám, miközben tovább sétál fel a színpadon – egy nap majd valószínűleg könyörögni fog annak a lelketlen személtárának, hogy hívja el valahová... na nem mintha valaha is megtenné.

A hallgatóság nevetésben tör ki, ő pedig megkeresi a következő áldozatát. – Ön, a hosszú, szőke hajú lány. Mire a legbüszkébb? És azt akarom, hogy jól gondolja végig a választ.

Érzem, hogy felmegy a vérnyomásom. A homlokomon gyöngyözni kezd az izzadság, és legszívesebben lemennék, hogy seggbe rúgjam ezt a pojját, hogy lerepüljön a színpadról... Hogy baszná meg a kurvaélet... Nem lehetne, hogy egy kibaszott hétig magam mögött hagyjam az életet, és elfelejtsem, hogy ki vagyok?

Mi a fenét keres itt?

A következő egy órában Tristan Miles lebilincseli a közönséget, én pedig a semmibe bámulok, miközben elképzelem, hogy kínozom halálra.

A helyemen kellett volna maradnom. Nemcsak hallgatnom kell ezt a szart, hanem most már támogatnom is. Hülyén venné ki magát, ha most kimennék.

Már így is túlfeszítettem a húrt.

De aztán eszembe jut: csak ma van itt, és utána visszamegy New Yorkba. Annyira dühös vagyok magamra, amiért megadtam neki azt az elégtételt, hogy elmondhassa: úgysem hívna el ismét randira. Hogy lehet valaki ennyire gáz? Istenem, mostanra valószínűleg már boldog házasságban él... egy szupermodellel vagy egy influenszerrel.

Hogy én mennyire utálok ezt a fickót! Hülyét csinál belőlem.

– Most rövid szünetet tartunk. A reggeli teát az előcsarnokban szolgálják fel, majd a workshopok következnek. Az első napon kitűzzük a céljainkat, az ötödik napon pedig újra, hogy lássuk a fejlődést. – Az órájára néz. – Fél óra múlva a Boronia teremben találkozunk.

Nagy levegőt veszek, és elindulok lefelé az előcsarnokba a reggeli teához. Mindenki beszélget és boldog. Készítek magamnak egy kávét, bekapok egy szelet csokoládétortát, majd a sarokba állva előhúzó a telefonomat. *Masszázsszalonok a környéken* – írom be a Google-be.

Bassza meg, én lelépek innen. A mai nap az egyetlen célom az, hogy megmasszíroztassam magamat, és megigyak két liter pezsgőt. Belekortyolok a kávémba, majd rákattintok a felbukkanó listára.

Ekkor belép Tristan, és mindenki felé fordul. Erőtéljes az aurája; önkéntelenül is őt nézi az emberi. Sötétbarna haja hátul és oldalt rövid, felül egy kicsit hosszabb. Tökéletes, művészien összeborzolt. Egyenes a tartása, szögletes állkapcsa erős. Ilyen nagy barna szemet én még nem láttam. Tekintete megtalálja az enyémet a helyiség túlsó végében, és leköti minden figyelmemet. Pillantása átható; érzem a bőrömön a forróságát. Szikrázik közöttünk a levegő, dühösen nézek másfelé.

Az isten verje meg, amiért ilyen jól néz ki!

– Helló! – szólal meg mögöttem egy férfihang. – Nem bánja, ha csatlakozok?

Ó, ez az a férfi, akivel tegnap a recepciónál találkoztam. Hogy is hívták? – Dehogyan – felelem mosolyogva. – Kérem!

– A nevem Nelson. Tegnap találkoztunk.

– Igen. Emlékszem. Üdvözlöm, Nelson. Én pedig Claire vagyok.

– Igen, azt már tudom. – Kuncogni kezd. – Mr. Miles eléggé rászállt magára az imént.

– Ó! – Belekortyolok a kávémba, és azt kívánom, bárcsak menten a föld alá süllyednék. – Valóban? Észre sem vettem. – Próbálok fesztelennek tűnni.

– Én nem szoktam senkiről sem áradozni, de látta a portfólióját?

– Nem. – Ismét kortyolok a kávémból, és felpillantok, egyes-nesen Tristan szemébe. Pár másodpercre összeakad a tekintetünk, aztán a körülötte tüsténkedő öt nő egyike mond valamit, így rá figyel, én pedig gyorsan másfelé nézek.

– Hat diplomája van, és öt nyelven beszél – folytatja Nelson. – Százhetvenes az IQ-ja. Ez magasabb, mint egy zsenié: már mentalista. – Bólint, mintha valami világmegváltó információt osztott volna meg velem.

– Azta! – Mosolyt erőltetek magamra.

Jaj, ne már! Elkerekedik a szemem... Ez aztán kurva nagy dolog! Húzz már el, Nelson: idegesítesz, én meg masszázst akarok keresni a neten. Jobb dolgom is van, mint az okos seggfejekről beszélgetni.

Például berúgni.

– Ami azt illeti, nem vagyok túl jól – hazudom.

– Valóban? – Nelson arca megnyúlik. – Mi a baj?

– Migrénem van.

– Jaj, ne!

– Mindig migrénem van, ha repülök. Nagyon bosszantó. Rendbe jövök majd, de le kell feküdnöm – szóval, ha majd hiányzok délután, tudni fogja, hol vagyok. Holnapra jobban leszek.

– Igen, persze. – Egy pillanatra elgondolkodik. – Megmondom neked.

Három órával később erős kéz halad felfelé a gerincemen, majd lassan lefelé a meztelen csípőmön. A besötétített szobában érzeni ritmusú relaxációs zene szól, a masszőr aftershave-jének illata pedig felizgat. Pierre keze felfelé csúszik a hátamon. Forró olajat csepegtet, amitől megborzongok. Behunyom a szememet.

Na ez igen... ezt már jobban szeretem.

– Ez jó? – kérdezi Pierre erős francia akcentussal.

– Tökéletes – sóhajtom.

Ó, apám, ez már nem is tökéletes, hanem fantasztikus. Ez lesz minden nap, én leszarom a konferenciát. Pierre keze végigbarangol a hátamon, én pedig csak mosolygok.

A táskámban csörögni kezd a telefonom. Hangos: biztos idegesíti a többi szoba lakóit. – Ó, bocsánat. – Összerázkódok. – Egy pillanat, és abbahagyja.

A telefon csak csörög, majd abbahagyja, de aztán ismét megszólal. Bassza meg! – Elnézést. – Várom, hogy elhallgasson, de aztán újra kezd. Bassza meg, és ha valami baj van otthon? – Ne haragudjon, ideadná nekem a táskámat?

Pierre felveszi a táskámat, és átnyújtja, én pedig kotorászni kezdek benne. Nem ismerős a szám. – Halló! – Visszafékszek.

– Hol van? – vakkantja Tristan. – Lemarad a workshopról.

Ó, bassza meg! – Ööö...

– És meg se próbáljon hazudni nekem, Claire! Tudom, hogy nincs a szobájában.

Megdöbbszent ez a hangnem. Mégis mi a faszt képzelsz magáról? – Tessék?

– Hol van? – kérdezi gúnyosan.

– Ami azt illeti, masszíroznak.

– Hogy mi? – kérdezi levegő után kapkodva.

– Az előadása kibírhatatlan volt, és nagyon unalmas. Jobb dolgom is van. Viszlát, Mr. Miles!

– Claire Anderson – kezd bele, hogy leteremtsen, de én kinyomom a hívást. Lenémítom a telefonomat, és a sarokban álló székre dobom. – Elnézést kérek! Hol is tartottunk?

Pierre erős keze végigsimítja az oldalamat, majd továbbmegy a csípőmre, én pedig érzem, hogy átjár az izgalom.

Behunyt szemmel elmosolyodok. Mmm... nagyon szórakoztató ribancnak lenni.

Pierre keze végigsimítja a hasamat. Na *ez* aztán tényleg kikapcsol.